

Spelen met bijna niets

Daar staan 2 jochies. Ik schat ze 2 en 3,5 jaar oud. Midden in de drukte van een tuinfeest hebben ze een touw gevonden dat vastzit aan een dikke beuk. Ze sjorren en trekken aan het touw met zijn tweeën. Dan trekken ze harder en uiteindelijk trekken ze alsof ze die grote beuk omver willen trekken! Het is gelukkig een sterk touw en een sterke boom. Daarna ontdekken ze iets nieuws: samen maken ze allerlei bewegingen met het touw en kijken naar de vormen die het touw aanneemt. De tijd verstrijkt. Weer andere bewegingen, lachen, kijken, samen bewegen, samenwerken... Ze spelen met bijna niets, met iets dat voor ons volwassenen geen waarde heeft, maar het geeft hen plezier voor tien. Zonder dat ze het zelf weten worden ze er sterker van, ze spelen buiten, dat is gezond, ze leren samenwerken, het zo bezig zijn geeft hen rust. En wij volwassenen maar denken dat kinderen speelgoed en speeltoestellen nodig hebben. Sterker: veel volwassenen denken dat kinderen alleen maar kunnen spelen met speelgoed of speeltoestellen.

Op speeltoestellen kan je meestal alleen klimmen en klauteren. Dat is ook belangrijk, maar eigenlijk zijn het zo meer gymnastiektoestellen dan speeltoestellen. Speelgoed? Speelfout is misschien een betere benaming. Wat is de waarde van al die dingen die door volwassenen bedacht worden, zodat kinderen ze zelf niet meer hoeven te bedenken? Wat is de waarde

van al die dingen die kinderen moeten doen, omdat volwassenen denken dat het goed voor hen is? Als wij volwassenen niet sturen en kinderen de ruimte, wat losse materialen en de tijd geven, blijkt vaak dat ze uit zichzelf heel veel kunnen maken en spelen. Dan zie je dat ze creatief en fantasievol aan de slag gaan, dat ze eindeloos kunnen bouwen en spelen en dat het echt niet nodig is dat wij dingen voor hen bedenken. Ze worden er hooguit slimmer van.

Wat doe ik als ontwerpster van natuurlijke speelplekken met deze kennis? Ben ik zelf ook niet zo'n volwassene die gaat bedenken wat kinderen moeten spelen? Voor mij begint het bij de kinderen en het scheppen van een vriendelijke en spannende groene buitenruimte waar volop met 'bijna niets' gespeeld kan worden. Dat wat ik ontwerp, maak ik meer voor de volwassenen dan voor de kinderen, zodat zij er lekker kunnen zitten, zodat zij het mooi vinden en zij het gevoel krijgen dat ze met de kinderen ergens naar toe gaan. Want de kinderen? Die hebben bijna niets nodig. Ja, eigenlijk ben ik een ontwerpster van 'bijna niets'.

Anneke Rodenburg, *Ontwerpster van natuurlijke speelplekken*
www.tuinenvlinder.nl
Aangesloten bij Springzaad en Wilde Weelde.